

Edmond Ackermans

**Schrijven
zonder invloed**

*COLUMNS, BLOGS, MIJMERINGEN, OPEN BRIEVEN, KRONKELINGEN, GEDICHTEN, EDMONDRIAANTJES,
HAIKU'S EN SIX WORD STORIES GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™, INSTAGRAM™ OF IN WHATSAPP™ IN 2025*

Titel:

Schrijven zonder invloed

Dagelijkse columns, blogs, mijmeringen, open brieven, kronkelingen, gedichten, haiku's en six word stories op Facebook™ en soms op Instagram™ of wat vaker via Whatsapp™ in 2025

Foto omslag: **"veer"**

(december 2025, Urmond, Limburg)

Alle foto's: © Edmond Ackermans

m.u.v. blz. 69, 134, 192, 235, 288, 289, 290, 364 © Lucienne Ackermans; blz. 54 © ANP/Science Photo Library; blz. 35, 103, 168, 231, 284, 331 © Celine & Ruben Witjes; blz. 137 © Jan Schols; blz. 147 © Wendy van Bladel; blz. 185, 226 © Inge & Henny Koekelkoren; blz. 278 © Lotte Witjes

ISBN: 9789403859484

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*
- *Tussen de regels door (2017)*
- *Omloopbaan (2017)**
- *Niet alleen maar samen (2018)*
- *Vooruit, terugkijken (2019)*
- *Tussen de lachende traan (2020)*
- *Fieneke, mam, oma, omake (2020) (i.s.m. [schoon]broers, [schoon]zussen, neefjes en nichtjes)**
- *Inbundig uitgetogen (2021)*
- *Aardig Wad (2021)*
- *Regelmatig af en toe best vaak (2022)*
- *Denk(z)werk (2023)*
- *Kronkel(d)ingen (2024)*
- *De valkuil van tijd is haast (Haiku's in overvloed) (2024)*
- *Werk uit Invoering (2025)*
- *Van wieg, mand en kribbe (Kerstverhalen, maar dan heel anders) (2025)*

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor persoonlijk (geldelijk) gewin, in rechtszaken (civiel recht, personen- of familierecht, strafrecht, bestuursrecht), veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voor de “Vind ik leuks”, de meelevende, opbeurende en vaak inspirerende reacties via Facebook, Instagram en Whatsapp of lekker ouderwets verbaal, veel dank aan

Winfried & Maria Kooijman

Wilma Kamoen

Willy Beckers

Wiel Erens

Walter Claassen

Vicky van der Heijden

Veronique Cox

Vera Haremaker

Veerle ‘s Hertogen

Trudy Mertens

Tonny Uiterwijk & Marcia Stassen

Tonny Dullens

Thijs Verstappen

Theo Custers

Tamara Oosterbosch

Suzan Scholten

Stan Derkx

Sonja Massot

Soe Janssen

Sjef Franssen

Sjé Essers

Sjack & Marion Menten

Sandra Huisinga

Ruben & Celine Witjes

Roos Ritzen

Ronald & Riet Schrooijesteijn

Ron Crutzen

Romana Beckers

Roland Broers

Rob & Jacqueline Lenaerts

Riny Mans (†)

Rina Romans

Ricardo Geijselaers

Ria Speetjens

René & Ilona Schols

René & Arlette Paulissen

Reinder & Johanne van der Veen

Ray Armstrong

Ralph Kaumanns

Ralf Haan

Rachelle Pluijmen

Petra van den Heuvel

Petra Faarts

Peter Visser

Peter & Jacqueline Spijkers

Peter Sonneveld

Peter Jeurissen

Peter Janssens

Peter In de Braekt

Peter & Yvonne Geijselaers

Pawel Faworek

Paul Maassen

Paul Lardinois

Paul Ernon

Paul Cabo

Patrick Dreezens

Pascalie Savelkoul

Nicole Koevoets

Natasja Lanjouw

Natasja Cabo

Nanette Reulen

Nancy Schnackers

Nancy Ackermans

Monique Jongen

Monique Frissen

Monique Essers

Miriam Scheeren

Mireille Voncken

Michiel Wijngaard

Math Verstegen

Marlène Nauts

Marjo Kempen

Marjella Kesler

Marion Wagemans

Marion Olzheim

Marion Maassen

Marion Janse

Marie-Jeanne Reede

Marcel Kamphuis

Manon Kusters

Manon Helledoorn

Lucienne In de Braekt

Lucienne Ackermans

Lode Meijers

Lizeth Heijnens

Lilian Smeets

Lieke Hermans

Leon Molin

Leon & Irma Cabo

Leo Daemen

Kitty Meurs

Kees Aart & Helen van der Meijde

Kaylee van Geffen

Katherine Verbiest

Karin Timans

Karel Walda

Josette van der Heijden

José Goossens
Jose Cabo
José Brands
Jos Wauben
Jos & Jeannette Schmeitz
Jos & Miets Scheijen
Jos Nix
Jos Claessens
Jos Bekkers
Jordy Smitsmans
Jolanda Ploeg
John & Maureen Lenaerts
Joëlla Postulart
Jo & Ingrid Veulemans
Jo Peeters
Jo & Chatja Last
Jo Gulikers
Jef Sluijsmans
Jan Schols
Jan Geyselaers
Jacqueline Verheesen
Jack v.d. Werf & Henny Habets (†)
Jack & Riet Reiss
Jack Jacobs
Ingrid Gielstra
Ingrid Dorlo
Inge Wienen
Ineke Sniekers
Iet Geelen
Hub & Bea Hartmans
Henriette Fransen
Henny & Inge Koekelkoren
Henk Beekman
Helma Paulussen
Hélène Troisfontaine
Hans Meertens & Wendy van Bladel
Giuseppe Castronovo
Ghita Salvino
Gerda Reijnders
Gerard Lambermon
Georges van de Eshof
Frenk Lahaye
Frans Steenbakkers & Christa Hendriks
Frans Lassauw
Fons Claessens
Fer & Carine Siegersma
Eric Huids

Eric van Arragon
Els Sengers
Ellen Sangers
Doeke Krikke
Dirk Paulissen
Desiree Goris
Dave Mattheijs
Danny Vanrenterghem
Danny Mertens
Danielle Reulen
Danielle Devens
Daniele Weymar
Corry Kroon
Coos Serrarens
Cindy Thijssen
Charlotte Simons
Celine Scheijen
Caspar Hanselaar
Carola ten Hoorn
Carla van der Linden
Bram Schols
Bianca Cabo
Betsie Hellewegen
Bertie Devens
Bert de Heus
Bert Hardy
Ber Mahovic
Bep Lahaye
Ben & Lara Vluggen
Ben & Henriette Savelkoul
Bella Philippen
Bart Prickaerts
Arthur Sporken
Arno & Lilian Hertogs
Armand Scheijen
Ans Steenbakkers
Annemiek Beemster
Anneke Willems
Anja Thijssen
Anja Pluijmen (†)
Angela Muijers
Alex Duijzings
Aida Schols
Aicha Gelissen
Agnes Naus
Adri Matthijsse

Opgedragen aan

Funs & Anja Pluijmen-Drijvers

2 mooie mensen

(† 2025)

Edmondriaantje

Tel vandaag je zegeningen én je vingers...

© &A – 2025-01-01

Van op de voet

“Baasj?”

“Ja Sja... Sam?”

“Wat isj dat toch?”

“Wat dat is? Nou Sja... Sam. Dat is een woord van drie letters. Een dee, een aa en een tee.”

“Ach gut, het jaar isj nog geen tien sjeconden oud of ik ga al in een deuk. Had ik mij voorgenomen om tweeduizend jaar en nog vijftientig met een sjchone klei te beginnen, word ik al gedwongen mijn voornemensj te wijzigen. Waaraan heb ik het verdiend?”

“Och Sja... Sam, dit houdt onzj... onze conversaties levend en levendig.”

“Nou, dit sjoort consjerven kan mij gesjtolen worden.”

“Zeg dat niet te hard. Dadelijk leest een dief jouw woorden en heb je de poppen aan het dansen.”

“Dat die dief die poppen dan ook maar meeneemt.”

“Dat is aanzetten tot crimineel gedrag. Dat is strafbaar.”

“Jakkesj, jij legt de zjoute sjlakken op al mijn woorden, baasj.”

“Vind je?”

“Wat?”

“Dat ik op alle slakken zout leg.”

“Niet dan?”

“Ik speel graag met jouw woorden, Sja... Sam. Vind ik leuk.”

“Maar je vraagt niet of ik dat leuk vind.”

“Dan zeg jij toch neen, dus ik vraag dat dan maar niet.”

“Dusj jij denkt voor mij.”

“Eh... eigenlijk wel, ja.”

“Baasj, alsj jij denkt dat ik denk zjoalsj jij denkt dat ik denk denk jij vaak verkeerd.”

“Die uitspraak kom mij bekend voor, Sja... Sam.”

“Tjah, sjomsj ben ik ook een dief.”

“Huh?”

“Ik heb hem manelijk van jou gepikt.

“Jij boef!”

“Haha, maar terug naar het begin van onsj gesjprek.”

“Wat was dat ook alweer?”

“Wat dat toch isj?”

“Eh... hoe bedoel je?”

“Dat de mensjen kannibalen uitgeven aan vuurwerk. Zjo

gaat al dat geld toch gewoon in de lucht op.”

“Tjah Sja... Sam. Soms lucht dat op. Het afschieten van vuurwerk.”

“Maar ik heb daar wel lasjt van.”

“Ik ook, Sja... Sam.”

“Oef... gelukkig, dan ben ik niet alleen. Trouwensj baasj, heb ik al een hand van jou gekregen vanwegensj nieuwjaar?”

“Geen hand, Sja... Sam, wel een hele voet.”

“Oh ja...”

© &A – 2025-01-02

Maten

Daar ben ik eindelijk weer. Na 2 volle maanden afwezigheid, Op de plek van afspraak. Van wandelafpraak. Nog een beetje hijgend. Maar me wel weer goed genoeg voelend om met drie maten en twee maten 46 weer eens een wandeling aan te vangen. En... heel leuk, ik mag de route bepalen. Want, flink ziek geweest e.d. is dit de beloning. Leuke maten, die maten.

Dus probeer ik een route uit te zetten, zo vlak mogelijk. En dat is dan niet een hijgend, maar wel een heidens karwei. In het Zuidlimburgse vlakke heuvelland. En ik merk dat vals plat omhoog ook bergop betekent, maar tegen mijn eigen verwachtingen in, houden mijn lijf en leden zich goed. Verbazend goed. Zelfs op plaatsen waar het niet vals plat, maar lichtelijk steil omhoog gaat. En dat ik een misrekening heb gemaakt met mijn weerkennis bewijst maar weer eens dat het weer op zichzelf rekt en geen rekening houdt met mij of met mijn maten. Een kort buitje, bijna te kort om genoemd te worden, dompelt mijn ijsmuts in een partijtje vocht dat geen naam mag hebben, dus feitelijk een partijtje.

Het heuvelige plateau toont weinig vergezichten en een hoogvliegend vliegtuig lijkt zich heel langzaam en heel voorzichtig een weg te zoeken in en door het grijze wolkendek. De grote groen en gele mergelkuil links naast ons laten wij heel slim links liggen en dalen wij uiteindelijk af richting

Bemelen. Ik realiseer me dat deze afdaling ergens voor een beklimming moet gaan zorgen, maar een maat spreekt mij moed in door de conclusie te trekken dat je pas op het einde van de wandeling weet of je de wandeling goed verteerd hebt. Slimme maat, die maat...

En via een fikse omweg via Scharn bereiken we uiteindelijk die beklimming. Een bergopje waarbij ik, zij het even, moet afhaken. Pas op de plaats maken om mijn longen even rust te gunnen en om het lood uit mijn schoenen te schudden. Tijd ook om een leuk plaatje maken van een deel van de dorps stad met op de verdere achtergrond een kleurend zwerf.

Uiteindelijk bereik ik de top waar de maten als herdertjes vol trouwe staan te wachten terwijl ze helemaal geen schapen hebben geteld. Trouwe maten, die maten. De laatste kilometer wordt ingezet want aan het eind van die kilometer wacht de vloeibare versnapering. Maar... stoer en sterk als ik ben (of lijkt) passeren we het einde van die kilometer om er nog dik twee kilometer aan vast te breien, om uiteindelijk te landen in dat kleine kroegie aan de grote weg waar de ovale tafel als een stevige leunbasis op ons wacht. Dat er dan nog iets vloeibaars in glazen voor ons wordt neergezet lijkt mij heel veel meer dan logisch. En de benen? Die vertonen weinig tekenen van vermoeidheid na de eerste 18.000 stappen van 2025.

Dat er nog vele mogen volgen. Stappen zowel als glazen, samen met mijn maten.

Zwam

Vroeg in het jaar
laat hij zich weer zien
alsof hij nooit is weggeweest
doet hij dit staande weten
aan hij die dit stukje leest
de geschubde inktzwam
is er tegenwoordig
- ja echt waar
van begin tot eind
gewoon het hele jaar
je vindt en ziet hem
op akker in park
in weiland en berm
soms solitair
vaak als kleine zwerm
zijn leven is kort doch hevig
beperkt eentonig en hard
maar mooi kleuren doet hij
van eerst prachtig wit
naar druppend inktzwart
zijn dak gaat eraf
op het eind van zijn leven
maar in korte tijd
heeft hij zijn bewonderaar
genoeg voldoening gegeven

© &A – 2025-01-04

Via een Nederlandse taalsite, waarop ik geabonneerd ben, ontdekte ik in december 2024 de Kerstwrite Along (www.prompt-schrijven.nl) Een uitdagend ‘projectje’ waaraan ik – na inschrijving – met veel plezier heb deelgenomen. De bedoeling was om in twaalf dagen een compleet kort verhaal te schrijven aan de hand van een dagelijkse schrijfo opdracht.

Mochten tijdens het lezen vragen rijzen dan kan ik de lezer geruststellen, ook bij mij rezen vragen maar dat kwam dan door de dagelijkse nieuwe opdracht, want iedere nieuwe schrijfo opdracht kon ik pas uitvoeren nadat ik de voorgaande opdracht had uitgevoerd. Een plotwending was dan soms niet te vermijden. De titel van deze challenge luidde: “De Reünie.” Ik gaf mijn verhaal de titel:

De Reünie in Beddenbreklehem

Dat is me nog nooit overkomen. Een dag de brievenbus niet geopend. Hoe dat kwam? Lag het aan de tijd van het jaar? De daarmee samenhangende drukte? De troosteloosheid van het weer? Ik weet het niet, in ieder geval heb ik pas op 1^e kerstdag de brievenbus geopend, ook al werd ik er door een voorbijganger op attent gemaakt dat op deze dag geen post bezorgd wordt. Triomfantelijk toonde ik hem een envelop die ik uit de bus opdiepte. En, niet verrassend, de envelop was ook nog bestemd voor mij. De voorbijganger met vraagtekens achterlatend liep ik weer naar binnen want ook deze kerstdag was troosteloos en vooral koud.

Aan de keukentafel maakte ik de envelop open en een kaart verscheen. Een uitnodiging. Voor een reünie. Die al op 6 januari zou gaan plaatsvinden. In zaal *The Stable* in, *of all places*, Beddenbreklehem. En ook nog op Driekoningen. Niet dat ik een gelovig iemand ben, feitelijk geloof ik alleen in mijzelf, dus ben ik op de een of andere manier toch wel gelovig, denk ik, geloof ik. Wat de reden van de reünie is? Ik moet me laten verrassen, aldus de uitnodiging. Net als de andere drie gasten. Zo laat de gastheer cryptisch weten. Dus we zijn met zijn vijven, tel ik heel snel. Wie de gastheer is? Daar laat deze zich ook niet over uit. Hij noemt slechts vijf namen en één van die vijf is dus de gastheer, de bedenker.

Ik lees en herken de namen, allemaal stammend uit mijn jeugd. Pieter, de stille, Hans en Frans, onafscheidelijke gasten, bijna alles samen doen, ze rijmden, slijmden en lijmden hun hele jeugd als klittenband aan elkaar. En dan nog Hein, bijna altijd de leider van ons clubje, want de grootste mond. Voorop in de strijd tijdens belletje trekken, straatlampen uitschoppen, appels pikken, ga zo maar door. En ja, dan ben ik er ook nog. Altijd in voor een geintje. Ik ben de kerstdagen inclusief de zich daarin bevindende verjaardag verrassend goed doorgekomen. Ik en ook mijn dierbaren, hadden na die dagen wel de buik vol van Kerstmis maar goed, het hoort er tegenwoordig allemaal bij en nu ben ik dus op weg naar Beddenbreklehem. Hoe Pieter, Hans, Frans of Hein in dit plaatsje terecht is gekomen? Joost zal het weten, maar helaas, ik ken geen Joost. Maar gezeten op mijn paard Wendrick, ben ik dan toch op weg naar Beddenbreklehem.

Ik stuur mijn paard over zoveel mogelijk stille wegen waar gemotoriseerd verboden is en laat mijn gedachten meer dan eens terugkeren naar het verleden. Het verleden met Pieter, Hans, Frans en Hein. En ook denk ik na over wat de reden van deze reünie zou kunnen zijn. Wat verbindt ons nog uit die hippige periode van eind jaren 60, begin 70.

Ik zie ons weer staande hangen aan het buffet bij de enige discotheek die ons dorp toen rijk was. *The Pacific Disco Club*. Niet dat die *Club* iets voorstelde, die was alleen op zondagavond open en door de week deed de ruimte dienst als ... ja, als wat? Ik weet het niet, kan het me ook niet herinneren. Wel dat de sterkste drank die er geschonken werd Coca Cola was. Maar slim als wij toen (al) waren verlieten wij bij momenten de *Club* om in het naastgelegen café onze dorst naar bier daar te laven. Er is toen iets ernstigs gebeurd, herinner ik me opeens. Het zweet breekt me, ondanks de koude, weer uit. Ik herinner me nog dat Hans en Frans schielijk het café verlieten en er niet veel later iets verderop een enorme explosie plaatsvond.

Iedereen stormde toen naar buiten, weet ik nog, maar wat daarna gebeurde? Het zal de drank van toen geweest zijn die mijn herinneringen vertroebelen.

Onrustig geworden stuur ik Wendrick naar een eettentje langs de weg. Even een broodje en wat drinken tot mij nemen. En proberen mijn herinneringen aan die gebeurtenis terug te halen. Ik neem mijn valhelm af, hang die aan het zadel en het grote zadelkoffer neem ik, veiligheids-halve, mee naar binnen. In deze hedendaagse tijden weet je maar nooit.

Na het broodje worst en het flesje prik gaat het weer verder. Wendrick, vrolijk sjokkend en ik wat minder vrolijk, schokkend. Op zijn rug. Maar we vorderen gestaag. En na een nog best wel modderige laatste kilometer ontwaar ik het bord, *Beddenbreklehem*. Ik ben gearriveerd. Nu nog even zoeken naar *The Stable* en ik verheug mij al op een fris bad en/of dito douche en een heerlijke nacht rust.

Ah... ik zie wat wegwijzers. Die gaan mij ongetwijfeld wijzer maken. En ja, op een der wijzers, '*The Stable*'. Linksaf. Ik dirigeer Wendrick linksaf en na zo'n honderd meter flitsen de paarsrode letters mij uitnodigend toe. Ik zoek de achterom, zie een manspersoon, roep deze en vraag waar ik Wendrick kan onderbrengen. Niet echt verrassend kan dat in de stal, maar ik moet hem zelf verzorgen. Voer zal ik in een der hoeken vinden.

Drie kwartier later sta ik in de lobby van *The Stable*. Kijk eens rond en ik zie in een fauteuil een krant met daaronder twee benen. De rest der stoelen is leeg. Achter de balie staat een gehooftdoekte dame. Alles is blauw aan haar, behalve haar haar, haar handen en haar gezicht. Ik loop naar de balie, noem mijn naam en wil de reden van mijn komst aan de receptioniste doorgeven maar ik hoor geritsel achter mij, ik kijk om en zie een bebaard gezicht vanachter de omlaag zakkende krant opdoemen. Heej, dat is Pieter!

"Edmond! Leuk dat je er bent. Kom ga zitten."

We geven elkaar een ouderwetse hand en gaan allebei zitten.

"Pieter, leuk man, om jou weer eens te zien. Maar waarom ben jij hier? Waarom ben ik hier? Heeft dat iets te maken met die knal toen? Bij de Club?"

"Ook leuk jou weer te zien, kerel. Ik weet het niet zeker, maar denk het wel. Er is toen nog iets gebeurd. Door of tussen Hans en Frans. Maar we zullen het vanavond gaan horen."

"Wie heeft dit eigenlijk allemaal geregeld? Jij?"

"Eh... ik niet. Dat kon ik ook niet opmaken uit de uitnodiging. Misschien Hein? Want die was die bewuste avond wel heel erg snel verdwenen. Heb jij hem daarna nog gezien?"

"Neen en best vreemd."

De deur van de lobby gaat open. Pieter springt op en roept enthousiast: "Hee Hans en Frans. De eeneiige tweeling!"

Hans en Frans komen naar ons toegelopen. Hans voorop, Frans als een schaduw achter hem. Hans knuffelt eerst Pieter en dan mij.

Hans: "Hee Edmond, hoe gaat het, ouwe rakker?"

Frans, terwijl hij mij om de nek vliegt: "Nu komt alles voor de bakker."

Ik: "Zouden ze die hier hebben?"

Frans: "Wie, wat?"

Ik: "Een bakker."

Hans: "Die Edmond, nog altijd in voor geintje."

Frans: "Ja, zo hield hij ons vroeger al aan het lijntje."

Hans: "Maar waarom zijn wij in vredesnaam hier? Heeft Hein dit bekokstoofd?"

Pieter: "Zou dat met die knal te maken hebben gehad? Bij de Club? Waar is Hein trouwens?"

Hans: "Hij was vroeger altijd al de laatkomer."

Frans: "In de lente, maar ook in de winter en zomer."

Ik: "Je rijmt nog altijd op de zinnen van Hans, hè Frans."

Hans: “Haha, en jij op je eigen zinnen.”

Frans: “Oh jee, en dan moet de reünie nog beginnen.”

Pieter: “Maarre, jullie zijn nog altijd samen? Sinds toen?”

Hans: “Ja en sedert dat bij wet geregeld werd, zijn wij ook getrouwd.”

Frans: “En hebben wij samen een huisje gebouwd.”

Ik: “Maar die knal toen. Weet iemand van jullie wat toen precies gebeurd is?”

Pieter: “Eh... ik was toen aan de wandel met eh... oh jee, ik ben haar naam vergeten.”

Hans: “Maar het was me een knal, zeg. Niet normaal.”

Frans: “En daarna ook een grof schandaal.”

Pieter: “Hoe bedoel je, Frans?”

Frans: “Eh...”

Ik kijk Frans aan en wil hem vragen waarom hij... maar Pieter vraagt: “Waar blijft Hein?”

Frans kijkt op zijn horloge en ziet dat Hein al een uur te laat is. We overleggen wat te doen.

Pieter stelt voor om nog eens terug te keren naar de plaats van die knal en we zijn het met hem eens.

Ik: “Kan ik met iemand meeliften in de auto? Ik ben hier op mijn paard.”

Pieter: “We kunnen toch zeker met ons vieren in een auto.”

Hans: “Prima. Hoe lang is het rijden?”

Frans: “Volgens mij niet al te lang, zolang we files kunnen vermijden.”

Pieter zucht eens hard en zegt: “Ongeveer een uur.”

Frans: “Misschien is Hein ons al voorgegaan. Zullen we?”

Hans: “Prima.”

Frans: “De hoofdstad van Peru is Lima.”

Ik kijk Pieter aan en die draait opzichtig met zijn ogen. Ik loop naar de balie en vertel de receptioniste dat wij over een paar uurtjes terug zijn. Mocht in de tussentijd Hein opduiken, dan kan zij hem dat mededelen. Ik vertel haar niet dat wij naar de plaats van de knal gaan.

Na een autorit zonder onderbreking bereiken wij het gebouw dat ooit dienst deed als onderkomen voor ‘onze’ *Pacific Disco Club*. Het gebouw blijkt nu een pizzeria te herbergen en het lijkt mij wel handig dat wij na het bezoek aan de knalplaats hier iets gaan nuttigen. Want mijn maag begint weer rommelend te rammelen.

We wandelen langs de pizzeria richting de plaats waar ooit die luide explosie heeft plaatsgevonden. Het pad ernaartoe mag eigenlijk de beschrijving pad niet hebben. Het is bijna dichtgegroeid met struiken en de takken zwiepen soms als mesjes tegen onze gezichten.

Pieter, die voorop loopt, stopt opeens en het is niet verrassend dat in al zijn onoplettendheid Frans tegen Hans botst.

We staan aan de rand van een soort krater. Reuzegroot, als van een vulkaan. Hoe komt die hier? Voorzichtig gluren we over de rand en zien dat de wand steil omlaag loopt, richting een duistere, onzichtbare diepte. We kijken elkaar besluiteloos aan. Een groot gat? Maar dat kan toch nooit veroorzaakt zijn door die knal, ook al was die dan enorm heftig en vooral luid. Dat moet iets anders geweest zijn.

“Wacht eens even,” zegt Pieter. “Werkte Hein toentertijd niet voor zijn vader? Volgens mij wel en wat deed zijn vader voor de kost?”

Ik: “Zijn vader werkte in een groeve.”

Pieter: “Precies. Hij handelde in mergel. Die was niet alleen goud van kleur. Maar was toen ook een gouden handel.”

Ik: “Wat wil je daarmee zeggen?”

Pieter: “Stond hier niet ergens een huis? Het huisje van Servaas Holz?”

Ik: “Nu je het zegt. Waar is dat huisje gebleven?”

Pieter: “Volgens mij heeft Hein dat huisje in de as gelegd.”

Ik: “Jij durft nogal wat te beweren. Je beticht Hein nu van het veroorzaken van een explosie en het vernietigen van het huisje van Servaas. Waar is die trouwens gebleven? Na die knal.”

Pieter: “Misschien was Servaas thuis toen dat huisje is opgeblazen.”

Ik: “Dus indirect beschuldig je Hein ook nog van moord?”

Hans: “Eh mannen...”

Frans: Zo te horen komt alles uiteindelijk in kruiken en kannen.”

Pieter heft zijn handen ten hemel en schudt afkeurend zijn hoofd. Hij vraagt zich zwijgend af hoe hij Frans – al is het maar tijdelijk – de mond kan snoeren.

Hans ziet hoe Pieter afkeurend reageert. Hij legt een hand op de schouder van Frans en zegt: “Mannen, ik weet waar Hein tegenwoordig woont.”

Ik: “Oh ja? Misschien is hij wel thuis, is het ver hier vandaan?”

Hans: “Dat zal een kwartiertje rijden zijn. In Ranazeth.”

Frans: “Daar heeft hij ee...”

Pieter: “In vredesnaam Frans, kun je even zwijgen?”

Frans: “Huh, wat is er? Ik wilde alleen maar zeggen dat hij een huis heeft in het Sterrepark.”

Pieter: “Oh oké, heb je ook nog een straat en huisnummer?”

Frans: “Het is het enige huis in die straat. Niet dat die straat zo kort is, maar dat huis is zo groot.”

Pieter: “Dan kom aan, stap in. Dan rijden we naar Ranazeth.”

Frans: “Misschien heeft hij al koffie gez...”

Hans: “Even zwijgen, Frans.”

Gezeten in de auto is het muisjesstil. Ieder zal zijn eigen gedachten en daarmee samenhangende vragen hebben. Ik in ieder geval wel. Is Hein wel de organisator? Doet Pieter zich braver voor als dat hij is? Maar alles wijst tot nu toe toch richting Hein.

We rijden Ranazeth binnen en de googleligge stem stuurt ons linea recta richting Sterrepark. Wat een kasten van huizen. En dan die tuinen. Mieters groot. Pieter stuurt de auto door de straten en opeens roept Frans: “Hier, hier is het. Hier woont Hein. Ik zie het aan de pilaren, die zijn allemaal van mergel.”

Het is nu nog even zoeken naar de ingang van de tuin, want, zoals gezegd, die tuinen zijn mieters groot. Maar uiteindelijk vinden we de ingang. Pieter parkeert de auto en we stappen uit. Gevieren lopen we naar het hek. Afgesloten. Even zoeken naar een bel en wanneer we die gevonden hebben, drukt Hans erop en na enig wachten klinkt een blikkerig: “Hallo?”

Hans stelt zich voor terwijl Pieter Frans en meer nog, diens mond in de gaten houdt.

Hans: “Hoi, wij zijn oude vrienden van Hein en zouden vandaag bijeenkomen voor een reünie in Beddenbreklehem maar ...”

Stem: “Wacht even. Ik open het hek. Willen jullie het brede pad betreden en daarna het derde pad rechts nemen. Daarna het tweede links, dan zien jullie de hoofdingang. Ik wacht daar op jullie.”

Hans: “Is dat ver lopen?”

Stem: “Als jullie flink doorstappen, ongeveer vijf minuten?”

Hans: “Hmm... nou, dan tot over een minuut of vijf.”

We vangen de wandeling aan en letten goed op de paadjes zodat we niet verdwalen en na acht minuten bereiken we een groot grasveld met aan de overkant een kast van een huis en dichterbij gekomen zien we dat het helemaal is opgetrokken uit mergel.

Frans: “Nu snap ik waarom dat gat zo groot is. De inhoud staat hier.”

Er wordt vriendelijk gegniffeld terwijl we over het grasveld lopen.

De grote poort, want deur kun je het niet noemen, gaat open en er verschijnt een dame in het overvloedige licht bovenaan de trap.

“Hai, ik ben Fammie. De partner van Hein.”

Ik: “Is Hein er niet?”

“Neen en dat vind ik, op zijn zachtst gezegd, wel zo vreemd. Hij is een uur of drie geleden vertrokken naar Beddenbreklehem voor een reünie. Blijkbaar samen met jullie.”

“We hebben hem niet ontmoet, niet gezien en ook niets meer van hem vernomen na het ontvangen van de uitnodiging.”

“Heel vreemd. Hij heeft me nog verteld dat hij morgen of wanneer het erg gezellig zou zijn, overmorgen weer terug zou zijn. Wat me wel opviel... hij had een grote koffer bij zich. Eigenlijk te groot voor een of twee nachten overblijven.”

“Wat zat er in het koffer?”

“Weet niet. Ik ben niet zo nieuwsgierig.”

“Vreemd.”

Pieter: “Misschien zijn we elkaar misgelopen, of in dit geval, misgereden. Je hebt best kans dat hij op ons zit of staat te wachten in *The Stable*. Heb jij het nummer van Hein, Fammie?”

“Jazeker. Wacht, ik bel hem.”

“Ik kan hem ook bellen als jij me zijn nummer geeft.”

“Ik bel hem wel. Ogenblikje.”

“Maar waarom kan ik hem nie...”

“Gosh..., hij heeft zijn apparaat uitstaan. Hè, dat kan ik gewoon niet uitstaan. Doet hij vaker.”

“Weet je wat? We rijden terug naar Beddenbreklehem.”

Hans: “Dat lijkt me het beste idee.”

Frans: “En wij gaan mee.”

Pieter zucht naar eens diep, heel diep. En ik? Ik denk er het mijne van.

We zeggen Fammie gedag en wandelen dat hele eind weer terug naar de auto. Het hek zwaait voor ons open en even later rijden wij weer terug naar Beddenbreklehem, terug naar *The Stable*.

Frans: “Wat doen we als Hein ook niet in *The Stable* is?”

Pieter: “Nou dan vieren we met ons vieren een reünietje.”

Hans: “Of een reünie. Lekker ouderwets.”

Frans: “Met veel bier en een hoop geklets.”

Ik doe samen met Pieter een duetje hardop zuchten. Die Frans...

Bij het naderen van *The Stable* roept Frans plotseling: “Kijk! Daar staat Hein. Met zijn koffer.”

Ik: “Jakkas, dat is inderdaad een groot koffer. Gaat die emigreren of zo?”

Frans: “We kunnen het hem vragen.”

De auto wordt geparkeerd en we stappen uit. Hein komt naar ons toegelopen. De koffer meezeulend. We omhelzen een voor een Hein en die geeft mij twee kussen op de wang. Pieter krijgt er drie en Hans en Frans ieder vier.

Hans en Frans kijken elkaar even aan, knikken naar elkaar en Hans geeft Hein, bijna afstandelijk, slechts de vijf. Waarom? Is er soms iets gebeurd tussen Hans en Hein?

Maar Frans onderbreekt mijn gedachtestroom door liefst zes kussen op de wangen van Hein te drukken. Op iedere wang drie stuks. Verbaasd en met grote ogen veegt Hein met een mouw zijn waarschijnlijk natte wangen droog.

Hein: “Sorry dat ik wat laat ben, maar dat had een oorzaak.”

Hans: “Och Hein, kan gebeuren. Het is je vergeven.”

Frans: “Ook al zoeken wij je nu al een uur of zeven.”

Ik fluister Pieter snel in zijn oor: “Sla even geen acht op Frans. Die is nu eenmaal zo.”

Pieter, sissend: “Ik word gek van die gast. Dat hij dat nog niet afgeleerd heeft.”

Ik: “Waarschijnlijk vindt hij dat gewoon beleefd.”

Pieter: “Begin jij nu ook al?”

Ik: “Grapje.”

Hein: “Zoals ik al zei, mijn te laat komen heeft een oorzaak. Ik ben op tijd vertrokken maar onderweg ben ik nog even langs een afnemer van mijn producten gereden en die heeft mij wat lang aan de praat gehouden. Ja, als je over duizenden euro’s praat, vergeet je al snel de tijd.”

Pieter: “Daar kan ik niet over meepraten. Ik houd het bij kleinere bedragen.”

Hans: “Ik praat eigenlijk nooit over geld.”

Frans: “Want Hans en ik zijn nog steeds op elkaar gest...”

Pieter, heel luid(!): “Kom op mannen, we gaan naar binnen...”

Pieter houdt de deur open en wij stappen de lobby binnen. Hans voorop en Frans als een schaduw achter hem, Hein, die zijn grote koffer achter zich aan zeult volgt en ik volg dan weer Hein.

Alsof we terug zijn in het verleden stappen we gelijk door naar het buffet dat zich in het volgende zaaltje bevindt. De barkeeper is zichtbaar verrast, kijkt ons met grote ogen aan maar valt direct in zijn rol.

“Heren, wat mag het zijn?”

Hans: “Doe mij maar gelijk een biertje, graag een halve liter.”

Frans: “Ik hetzelfde en geen gesodemieter.”

Hein kijkt rond en ... “Waar is Pieter?”

Begint hij nu ook al met dat gerijm? Maar wanneer ook ik rondkijk mis ik inderdaad Pieter.

“Is die niet mee naar binnen gelopen?”

Hein: “Blijkbaar niet.”

Ik begin me onbehaaglijk te voelen. Pieter die eerst moeilijk deed ten opzichte van Hans en Frans, iets wat ik toen nog wel kon beamen, toen hadden wij vervolgens onze bedenkingen omtrent Hein en nu weer Pieter die verdwenen is. Wat is er aan de hand, nu en wat was er aan de hand, toen? Toen die explosie plaatsvond. Ik krijg steeds meer het gevoel dat wat er toen gebeurd is, van deze reünie een drama kan gaan maken. Wil ik daar een rol in spelen? Heeft dit ook iets te maken met de verdwijning van Servaas? Steeds meer neig ik naar een vertrek. Wie kan ik nog vertrouwen en meer nog, vertrouwen Hans, Frans en Hein mij? Met voor mij misschien onplezierige gevolgen.

Ik word uit mijn overpeinzingen gehaald door de barkeeper: “Jongeman, wat wilt u drinken?”

“Ha grapjas. Doe mij maar een colaatje zero, puur.”

“Komt eraan.”

Frans: “Edmond, waarom geen biertje. Net als in oude tijden?”

“Eh... eh... ik laat voor het slapen gaan mijn paard nog altijd even uit.”

“Huh?”

“Wanneer ik nog moet rijden of berijden drink ik nooit.”

“Ah... op die manier. Maar waar is Pieter toch?”

Hein: “Mannen, zullen we eerst eens proosten op dit weerzien. Dadelijk hebben we allemaal verschaald bier voor ons staan en dat willen wij niet. Gaan we daarna op zoek naar Pieter.”

Hans: “Ik doe mee.”

Frans: “Ik zeg niet nee.”

Ik breng zwijgend en met een vreemd gevoel het glas cola naar mijn mond. Oplettend en vooral nuchter blijven lijkt mij nu noodzaak.

Hein heft zijn glas en roept: “Proost mannen!”

Hans, Frans en ik volgen: “Zondheid!!”

Plotseling wordt de deur opengegooid en daar strompelt Pieter naar binnen. We schrikken ons een hoedje. Wat is met Pieter gebeurd? Helemaal onder de modder. En zie ik ook de kleur

rood? Oh jee, is dat bloed? Pieter laat zich in een fauteuil zakken, tot schrik van de barkeeper. We haasten ons naar Pieter toe. Die heft een rode hand. We onderbreken abrupt onze loop. Onze vragende blikken treffen Pieter. Die veegt met een hand de modder uit zijn gezicht, daarmee de rode smurrie in zijn gezicht wrijvend. Maar een kniesoor die nu daar op gaat letten, hoewel...

Frans: "Zo lijkt je wel een indiaan op oorlogspad, Pieter."

Pieter stottert: "Oo-oor-oorlogspad niet. Ben zonet wel helemaal van het pad afgeraakt."

Hein: "Vertel."

Pieter herpakt zich, vraagt om een glas water en steekt vervolgens van wal.

"Ik loop al jaren met een bezwaard gevoel. Ik hoorde niets meer van jullie na die knal terwijl ik Hans en Frans vlak daarvoor naar buiten zag sluipen. Ik ben toen ook, heel nieuwsgierig naar buiten geslopen en ik weet nog dat ik tegen een steen trapte, die vervolgens via een trottoirband tegen een Volkswagen Kever knalde en net op dat moment was er die knal. Ik ben toen als een laffe bange wezel weggerend, naar huis, omdat ik dacht dat die VW iets met die knal te maken had. Ik wist dat die VW van de vader van Hein was en dat Heins vader vaker explosieven gebruikte om mergel bloot te leggen. En omdat ik Heins vader nooit meer gezien heb, maar Hein ook hier is, dacht ik dat Heins vader toen in die auto gezeten heeft en dat Hein nu wraak wilde nemen, tijdens onze reünie. Vandaar dus..."

Hein wil iets zeggen, maar Frans is hem voor.

"Ho wacht effe... Pieter, als jij die explosie toen veroorzaakt hebt, hoeven Hans en ik ons niet meer schuldig te voelen."

Pieter: "Hoezo?"

Frans: "Mag ik het vertellen, Hans?"

Hans: "Eh... doe maar. Het kan nu toch geen kwaad meer."

Frans: "Ik weet het niet meer precies, maar wel ongeveer."

Hein en ik zuchten maar eens, terwijl Frans weer het woord neemt.

"Hans en ik zijn toen inderdaad naar buiten geslopen omdat wij toen al veel voor elkaar voelden. Jullie weten dat het toen niet iets gebruikelijks was, mannen onder elkaar. Of op elkaar. Wij wilden toen dat elektriciteitshuisje dat een eindje verderop bij The Pacific stond, openbreken om daar in alle rust... je weet wel. Maar ik struikelde toen over een – denk ik – elektriciteitsdraad en net op dat moment klonk die explosie."

Hans: "Frans en ik zijn toen als de wiedeweerga ervandoor gegaan. Weggerend, zonder om te kijken."

Hein, eindelijk: "Nou Pieter, ik kan je vertellen dat mijn pa inderdaad in die auto zat. Hij kwam mij ophalen omdat ik de dag erna vroeg, heel vroeg op moest staan om hem te helpen. Maar die VW is toen niet ontploft. Maar ik had me in een bosje achter The Pacific teruggetrokken met Margreet, misschien herinneren jullie je haar nog. Toen wij in dat donkere bosje zaten of lagen, dat weet ik niet meer precies, liet Margreet mij plotseling iets voelen. Iets hards. Na wat voorzichtig wrijven en voelen bleek het een pistool te zijn. Waarschijnlijk heb ik toen de trekker aangeraakt en ging dat pistool af. En op dat moment klonk een bizar harde knal. Ik heb gelijk het pistool weggegooid, heb samen met Margreet onze biezen gepakt en zijn gevlucht. Zonder op of om te kijken. Van mij heb je dus niets te vrezen, Pieter."

Ik: "Als ik het goed begrijp zouden er dus drie flinke knallen en één superknal geweest moeten zijn."

Pieter: "Volgens mij gewoon één superknal."

Hans: "Zeg dat, ik hoor hem in gedachte nu weer."

Frans: "Ja, het ging toen even heel heftig tekeer."

Hein: "Dus hebben wij ons toen en nu druk gemaakt om niets."

Ik: “Nou neen, volgens mij is toen, op het moment van al die gelijktijdige knallen, het huisje van, hoe heette hij ook alweer, oh ja... Servaas, ontploft. Iets met een gaslek.”

We kijken elkaar aan, laten die theorie in onze hoofden binnen dwarrelen en knikken. Ja, zo moet het geweest zijn.

Hein: “Oké, dan kunnen we nu nog een grote pint drinken. Ober, dit rondje is van mij.”

Barkeeper: “Ik moet eerst die fauteuil schoonmaken, anders krijg ik die modder en dat bloed er niet meer uit.”

Pieter: “Dat is geen bloed.”

Barkeeper: “Wat is dat dan?”

Pieter: “Dat is, volgens mij, rode verf. Ik wilde zojuist nog iets controleren op de parkeerplaats maar hoorde plotseling iets in het prieeltje naast de parkeerplaats. Ik was nieuwsgierig naar wat dat zou kunnen zijn en ben toen over een bank gevallen waar, denk ik, een potje rode verf op stond. Dat heb ik over mij heen gekregen toen ik in de modder lag.”

Hans begint keihard te lachen en Pieter, Frans, Hein en ik volgen. De barkeeper doet dat dan weer niet. Die schudt vloekend zijn hoofd en roept: “Verf?”

“Weet je wat,” zegt Pieter, “Ik haal mijn koffer uit de auto, ga me douchen en schone kleren aantrekken.”

Hans: “Kijk je wel uit voor de bankjes, Pieter.”

Frans: “Anders krijg je misschien weer een blik verf op je mieter.”

Hein kijkt mij aan, draait maar weer eens met zijn ogen en zegt: “Ober, doe ons dadelijk die pint en trek dan de champagneflessen maar open.”

De barkeeper zucht: “Ik had gerekend op een rustige avond met een groep ouderen. Niet dus.”

Hein: “Weet je wat, ober? Ga jij de glazen vullen, de fles bubbels openen, dan ontdoen wij die fauteuil zo goed mogelijk van alle troep. In de tussentijd zal Pieter weer schoon en klaar zijn.”

Hans: “Goed idee, Hein.”

Frans: “Goh... die slimme oplossing vind ik wel fijn.”

De ober, zichtbaar opgelucht, reikt wat doeken, een borstel en een bus poetsspul over en wij beginnen aan de reiniging, terwijl Pieter de lift neemt.

Drie kwartier later staat de fauteuil, net als Pieter, weer netjes en schoon in de lobby en wij vieren aan het buffet. De ober plaatst vijf flûtes op het buffet en start met het openen van de fles champagne. De kurk knalt opeens als een kanonskogel de lucht in, raakt een kroonluchter, enkele lampjes geven knallend de geest en wij staren lichtelijk verstijfd naar de barkeeper. Die gooit het schuimende vocht in de glazen en...

Ik: “Zo, dat was opnieuw een knal. Deed me terugdenken aan toen.”

Pieter: “Mij ook. Maar wat is nu precies die echte knal geweest? En meer nog, wie heeft eigenlijk deze reünie georganiseerd?”

Op dat moment worden in een hoek van de lobby drie stoelen tegelijk omgedraaid. “Wij!”

We kijken geschrokken en verrast alle vijf om en zien drie gezichten vanachter drie verschillende kranten opduiken. Kijk nou! De gebroeders De Koning. Cas, Mel en Balt. Bijna niets veranderd en net als vroeger, nog altijd gehuld in extravagante kleding.

Ik realiseer mij dat ik de gebroeders nooit meer gezien heb sinds die plofdag, toen.

Cas staat op. Mel en Balt volgen.

Cas: “Dag mannen, lang niet meer gezien.”

Pieter: “Hoe, wat, wie?”

Cas: “Leuk jullie weer te zien. Ik had het er een tijdje terug over met Mel en Balt en wij vonden dat het, na 55 jaar, eens tijd werd voor een reünie met jullie. Om oude herinneringen op te rakelen. Leek ons leuk. En zo te zien, jullie ook. Ober, gooi die champagne maar weg. Oude tijden gaan herleven. Geen cola, maar halve liters bier.”

Frans: “Wat een verrassing?”

Ik: “Eén verrassing? Zeg maar drie.”

Hans: “Inderdaad.”

Frans: “En dat zo laat.”

Balt: “Jezus, Frans, doe je dat nog altijd? Dat steeds opnieuw rijmen?”

Frans: “Ja, en ook nog lijmen en slijmen.”

Mel fluistert richting Cas: “Misschien hadden we Frans toch niet moeten uitnodigen.”

Cas wil iets zeggen, maar ik ben hem voor: “Maar wat is nu precies die knal toen geweest? Weten jullie dat?”

Cas: “Och ja, die knal. Nou, Balt, Mel en ik waren in die tijd op weg naar The Pacific toen wij opeens een vallende ster zagen en even later volgde die knal. Wij zijn toen gezwind in de richting vanwaar die knal vandaan kwam, gelopen en dat was dichtbij het huisje van Servaas, die jullie ongetwijfeld nog kennen.”

Ik: “Dus toch een gasontploffing.”

Cas: “Neen, neen. Servaas vertelde ons dat hij een timmerman met zijn vrouw of vriendin en hun kindje onderdak had geboden. Bij het opwarmen van het kamertje waar de logeetjes zouden verblijven is blijkbaar een heleboel misgegaan. Enfin, lang verhaal kort, Servaas liet ons weten dat hij al jaren illegaal elektriciteit aftapte vanaf het elektriciteitshuisje dat Hans en Frans zo goed kennen, hè mannen, en toen is dat huisje ontploft. Die twee personen met hun kleine zijn toen zo geschrokken dat ze stante pede verder getrokken zijn.”

Pieter: “Jezus, wat een verhaal.”

Hein: “Maar die ontploffing veroorzaakte wel een flink gat en mijn vader ontdekte een dag later dat er in de ondergrond mergel aanwezig was. Hij heeft vervolgens het huisje van Servaas gekocht, dit afgebroken en is hij begonnen met het winnen van die mergel. Ik heb het mergelbedrijf een paar jaar later van pa overgenomen.”

Hans: “Dat hee...”

Ik: “Wacht even, Hans. Laat Frans het eerst iets zeggen.”

Frans: “Huh? Oh... wacht. Dus jij bent de veroorzaker van dat grote gat.”

Hein: “Klopt. Met dank aan die knal.”

Balt: “Dus eind goed, al goed.”

Mel: “Ober, doe wat we vanmiddag met je afgesproken hebben. We gaan hier een ouderwets gezellig feestje bouwen.”

Iedereen neemt plaats op een barkruk aan het buffet maar ik wandel richting de deur naar buiten.

Pieter: “Hee Edmond, vier je niet mee?”

Ik: “Sorry, ik moet Wendrick nog even uitlaten. Tot zo.”

Pieter: “Och ja, je paard. Tot zo.”

© &A - 2024-12-24 t/m 2025-01-04

Edmondriaantje

*Men zegt: “Wie gelooft, wordt zalig.”
Nou, dan blijf ik liever leven.*

© &A – 2025-01-extrs

Haiku

*Een selfie maken.
Lachend kijken naar jezelf,
met gestrekte arm.*

© &A – 2025-01-05

Komen & Gaan

Ik schrijf mijn stukje met een heerlijk warm massagekussen in mijn nek. Een ontspannende shiatsu-massage. En mijn lief heeft de edele, in mijn ogen, zeer nobele taak op zich genomen om de kerstversieringen te verwijderen, de kunstboom te ontdoen van lichtjes, ballen en takken. Mijn taak is – tussen de massages door – de hoge versieringen naar een lager niveau te halen i.c. aan lief te overhandigen. Soms doe ik dat op het trapje van twee treden, vaak vanaf de vloer, want mijn handen reiken nog best hoog. Daarna keer ik weer terug naar mijn computer en het bijbehorende scherm om weer wat toe te voegen aan dit stukje.

“Tsjuu, ’t is bès wel kaal, noe in de kamah”, hoor ik lief na een tijdje vanuit de woonkamer.

“Laat die boom dan ook gewoon staan.”

“Jèh, dat zegks diech eder jaor, meh daan geit de gezelligheid daovaan gewoon weg.”

“Dus is het nu niet meer gezellig in de kamer?”

“Diech snaps dat neet, sjat. Laot dat noe mer euvah aon lui die dat wel snappe.”

“Zoals?”

“Iech, beveurbeeld.”

“Oh. Maar je gaat het nu dus weer gezellig maken met andere spullen.”

“Jazekah.”

“Paasspullen?”

“Pffft...”

“Heb je het warm?”

“Jonge jonge. Gaank diech röstig wijer mèt boeste mèt bezig bès. Gaon iech stofzuige.”

“Daar kan ik je niet bij helpen?”

“Nein sjat, zjus wie iech diech neet kin helpe mèt dien stökskes, kins diech miech neet helpe mèt zuigah.”

“Dus ik hoef vanaf nu nooit mee...”

“Nein sjat, laot ’t miech zoe formulere. Die kins miech NOE neet helpe mèt zuigah.”

“Oh...”

“Meh kom dalik ‘ns loerah wie sjoen ’t in de kamah weer is.”

“Schoon en kaal.”

“Nein sjat, neet kaal. Ruimtelek.”

“Waarom wordt die boom er dan neergezet en dan weer opgeruimd?”

“Oets zals diech dat wel snappe, hoop iech, dink iech. Veur de keerseemes is ‘t ‘ne tied vaan koume en nao de keerseemes is d’n tied aongebroke um weer te goon.”

“Maar die drie koningen zijn met hun kamelen nog onderweg. Dat is hun tijd van komen.”

“Tjèh sjat, daan hadde die mer ieder oet ’t ooste mote vertrèkkah. Noe zien ze te laat.”

“Eh...”

© &A – 2025-01-06

*Wind die zo graag wil tonen
hoe sterk hij wel is
blaast zijn wolken stuk
op de bomen
die kaalgeblazen krommen
terwijl de vogels
in de buitenruimte
tot stilte verstommen*

*Het blazen
verwordt tot grommen
en de wandelaar
roept meer dan eens
een welgemeend verdomme*

*De wandelaar
gebukt al harkend
keert zijn rug naar de wind
en voorwaarts
gaat het opeens
ja zelfs zeer gezwind*

Wind en Regen

*vrienden in het buitenleven
vaak vallen en lopen ze tegen
slechts heel soms mee
want de wandelaar is een.
Wind en regen samen altijd twee.*

© &A – 2025-01-07

Vanuit Griezelligië

“Baasj?”

“Ja, Sja... Sam?”

“Blijf je vandaag een beetje in mijn buurt?”

“Waarom dat, Sja... Sam?”

“Ik vind het maar griezelig hier tusjsjen de velden en de akkersj.”

“Griezelig, hoezj... hoezo?”

“Nou, kijk eensj naar die wolken en die rare zjon, voel die fiezjelende regen en die koude wind en kijk eensj ook naar al die grote plasjsjen water. Dadelijk duiken er volgensj mij ook nog overal ammelaal trollen op.”

“Trollen? Hier? Tusj... tussen de velden?”

“Jazjeker, baasj. Ik vind het maar griezelig.”

“Goh Sja... Sam, ik wist niet dat jij zo’n angsthaas was.”

“Ben ik ook niet, haasj... eh... baasj. Ik ben een sjerieuze angstlabra van de d’orsje sjoort.”

“Ja, dat hoor ik. Ik vind het wel iets hebben, dit mysterieuze, dit griezelige.”

“Nou ik niet, baasj. Geef mij maar zjon en geen regen of wolken en al hemelaal geen trollen. Daar word ik niet vrolijk van.”

“Maar dus wel bang.”

“Klopt, baasj.”

“Mag ik wel wat sfeerfoto’s maken?”

“Eh... moet dat, baasj?”

“Ja, dan kunnen de lezers zich een beetje inleven in jouw nieuwe land.”

“Mijn nieuwe land? Hoe kom je daar nou bij, baasj?”

“Ja, dit gebied is sjin... sinds vandaag het nieuwe land Griezelligië.”

“Heeft dit land ook een koning?”

“Nog niet, maar ik wil jou koning maken.”

“Heb ik ook nog ietsj te vertellen, baasj?”

“Eh... ik ben de baasj... baas, dus ik heb het hier voor het vertellen, Sja... Sam. Waarom zou je geen koning willen zijn?”

“Baasj, dat isj nietsj voor mij en ik wil zjeker niet koning van een griezelig land zjijn waar zjomaar trollen kunnen opsjtijgen uit de velden en akkersj.”

“Maar dan word jij de koning van die trollen.”

“Dacht het niet, baasj. Geef dat baantje maar aan Fikkie.”

“Fikkie? Wie isj... is dat?”

“Dat isj mijn collega uit de buurt.”

“En die wil dat baantje wel, denk je?”

“Weet ik zjeker, baasj. Want die heeft thuisj nietsj te vertellen en wanneer hij dat baantje heeft, heeft hij wel ietsj te vertellen.”

“En jij hebt wel iets te vertellen, thuis, Sja... Sam?”

“Eh... Maak gauw die foto’sj baasj, dan kunnen we hier

sjnel weg. Naar huisj.”

“Oké. Ga je even zjit... zitten?”

“Eh... jij bent hier niet de koning, baasj.”

“Maar wel jouw baas, Sja... Sam.”

“Grmb... ”

Wanneer

*de zon als straal
naar binnen schijnt
wordt het gordijn gedicht
verdwijnt het zonnelicht
dat vreugd' en leven geeft
waarnaar de mens verlangt
waarvoor en -door hij leeft*

*Wanneer
de zon achter de kim
gewoon nog verder schijnt
hier het licht in gloren verdwijnt
wordt het gordijn gedicht
sluit men het duister buiten
stopt de vogel zijn fluiten*

*Wat
is dan het nut
van zon of van gordijn?
wil de rare mens
een huis nu mét
of zonder zonneshijn?*

*Kom
laat het zonlicht binnen
omarm duisternis
laat de show beginnen
maak van het leven
een belevenis*

© &A – 2025-01-09

Rustig wachten, rustig liggen

Miljarden vlokken verzamelen zich al vallend op de natte aarde. Automobilisten, droog gezeten achter het stuur, ploeteren zich voorwaarts. “Ga niet de weg op”, luidde het advies van de stem op de radio. Recalcitrant als de mens tegenwoordig is, luistert hij wel naar het advies maar volgt het niet op. Resultaat? Een kilometerslange slang van auto’s. Rijdend Limburg staat stil of rijdt heel langzaam. Alsof een slak het tempo aangeeft. Tussen al dat vier- en meerwielig gerij bevind ik mij. Samen met lief. Soms omgeven door grote, lange en vaak hoge vracht- met lange aanhangwagens.

Geen moment heb ik tijd om naar de misschien wel idyllische omgeving te kijken, laat staan of soms rijden, die omgeving te bewonderen. Opletten is de boodschap en wanneer de matrixborden oplichten en een inhaalverbod voor vrachtwagens verschijnt, schuiven de combinaties netjes naar de rechterbaan van de autoweg. Een meer dan meerwielige slang van vrachtverkeer ontstaat. Op de linkerbaan rijdt de rest van het verkeer. Met aan de waarschijnlijk zekere gladheid aangepaste onsnelijkheid.

De autoweg wordt verlaten. Binnenwegen doemen op. Sneeuwschuivers en -ruimers hebben hun uiterste best gedaan een weg op de weg te banen. Voor zij die toch de weg op gingen. Dus ook voor mij en voor mijn lief. Snelheidsborden gebieden een snelheid van 50, 60 of 80 kilometer aan te houden. Mijn verstand (heb ik dat?) zegt: “Rustig aan, menneke.” En verstandig als ik ben, luister ik naar mijn verstand, want langzaam rijdend bereik je uiteindelijk ook het vooraf bestemde doel. En dat klopt. Dik drie kwartier later, maar ongeschonden.

Maar... wanneer je heengaat, moet je ook weer terug. Dus na een XXL-mok warme thee, keer ik weer huiswaarts. Nu over binnenwegen omdat de autowegen, zo zegt de autoradio, verworden zijn tot wegen van urenlange stilstand. “Het is een kwestie van geduld, rustig wachten in de sneeuw waarin Limburg is gehuld, waarin Limburg is gehuld,” verbaster ik, zingend (ik? zingend?) achter het stuur, het lied van Rowwen Hèze. Verrast ben ik dat ik, op de plekken waar ik de meeste moeilijkheden verwacht, weinig tot geen problemen ondervind. Zelfs de Cauberg werkt mee en sneller dan via de autoweg bereik ik de dorpse stad en parkeer de auto op de sneeuw- en hagelwitte parkeerplaats.

Want ik ben voornemens om des middags met mijn wandelmaten een wandeltoertje door het witte Limburgse land te maken. Edoch, een enkele minuten latere val van opnieuw miljarden vlokken die verworden tot een bijna ondoordringbaar wit gordijn, lijkt het mij en is het – wederom volgens mijn verstand – raadzaam en verstandig om de wandeling af te zeggen en de auto in de garage te parkeren voordat de afdaling naar die garage een onneembare afdaling wordt. En dan zal je het altijd zien of net niet. Een verborgen boomwortel op de parkeerplaats laat mijn voeten onverwacht glijden en lig ik plotseling als een onderuit gegleden skiër zonder ski’s tussen twee auto’s. Wat je dan, heel vreemd, hoopt? Dat er niemand droog gezeten achter de geraniums de glijpartij lachend aanschouwt en weer zingt stil dat verbasterde liedje met een door mijn val ietwat aangepaste tekst: “Het is een kwestie van geduld, rustig liggen in de sneeuw waarin Limburg is gehuld, waarin Limburg is gehuld.”

Wittigheid

*Een gordijn van hagelwittigheid
door vallende sneeuw opgetrokken
bijna niet te vangen dwarrelen ze
de miljarden sneeuwende vlokken
neer op de bank die stil staat te kreunen
onder de last van een wittige deken
wordt dit tafereel door de kijker
met een winterig stilleven vergeleken
dit bijna seizoensgebonden product
vallend in de buitencategorie 'heel mooi'
verdwijnt meestal druppelend snel
en altijd bij invallende dooi
dus is het zaak voor kort' of lange duur
te genieten van dit gevallen product
want voordat je het ook maar beseft
wordt dit schone snel smeltend weggerukt*

© &A – 2025-01-11

Haiku

In Amerika.

*De nieuwste as van het kwaad,
Trump, Musk, Zuckerberg.*

© &A – 2025-01-12

Zondagochtendritualiteit

Het begint erop te lijken. Op een vast ritueel. Iedere zondag. Na het, soms late, ontbijt. Lief druk bezig in de keuken en ik rechtop zittend aan mijn bureau in de *edmancave*, voor het breedbeeldige computerscherm. Mailige berichten de wereld insturend met de aankondiging van (weer) een nieuwe column op de website van onze Berg en Terblijtse educatieve vereniging ‘Indertied’. In dit geval een column over de fluitketel.

Muziekje op de achtergrond. Waarvan het volume soms, wanneer de volumeknop een dag eerder op hoger niveau was ingeschaald, snel naar een aanvaardbaar lager niveau wordt teruggebracht. Maar steeds en altijd een grote diversiteit aan artiesten die hun liederen de ether inzingen. En in alle talen. Zoals deze zondag o.a. in het Nederlands (De Zuiderzee Ballade – Oetze Verschoor en Sylvain Poons), in het Japans (Teo Torriatte - Queen), het Schots (The Bonnie Banks of Loch Lomond – Ella Roberts), het Duits (Du – Peter Maffay), het Frans (Il me dit que je suis belle – Patricia Kaas), het Fins (Kylä vuotti uutta kuuta – Värttinä) en oh ja, ook nog in het Engels (Still loving you – The Scorpions). Ja, een mêlée aan talen, artiesten en daardoor ook soorten muziek. Het maakt het er allemaal op zijn zondags heel fleurig op in huize Ackermans, zolang ik niet meezing natuurlijk.

Die fleurigheid laat zich buiten nog niet zien. Smeltende sneeuw, onwennig kleurend de bodem, zo groen als gras, zenuwachtige en vooral hongerige meesjes die hun kostje bijeen hakken, pikken en tikken op en aan de diverse voedermogelijkheden bij de kale boom die zwijgend en vooral naakt de buitentreurnis van de zondagse mistige dag belichaamt.

Gelukkig is er de verwarmende verwarming die ook nog warmte geeft aan deze dag, net als de XXL-mok kaneelthee die lief, heel lief en ongevraagd, naast mijn toetsenbord plaatst. Alleen het koekje, of in mijn geval, koekjes ontbreken. Mijn moeder zou dan zeggen: “ ’t Is neet andersj.” en overgaan tot de orde van de dag. Mijn moeder, vaak nog altijd in mijn gedachte, tijdens haar leven, pragmatisch denkend en tevreden levend.

Ik stuur met een laatste klik op de knop (is het een knop?) ‘Bericht verzenden’ de laatste bulk mails de ‘www’, de wereldwijde wereld in. Nip voorzichtig, want nog warm, zeg maar heet, aan mijn thee en vervolledig dit stukje om mij, aansluitend en onderuitgezakt, over te geven aan het superinteressante boek van oud-collega Johan van Kastel, ‘Mijn kop moest eraf’. *True crime* op zijn spannendst...

© &A – 2025-01-13

Band

*Serieuze onderwerpen
afgewisseld met
vele momenten
van heerlijke meligheid
aangevuld met
toefjes en hapklare hapjes
zijn de bron en stroom
voor een gezellige tijd
tussen kleurige lampjes
aan de houten tafel van
voortdurende lach
en met het glas in de hand
weet je zeker
dat al deze woorden
keiharde bewijzen zijn van een
(h)echte vriendschapsband*

© &A – 2025-01-14

Van snuit & sneeuw

“Baasj?”

“Ja, Sja... Sam?”

“De esjkimo’sj hebben weer toegesjlagen, hè.”

“Nou neen, Sja... Sam. De sneeuwvlokken zijn neergedwarreld.”

“Dat bedoel ik niet, baasj. Die sjneeuw vind ik niet erg. Het isj de vriesjkou die mij belebberd in mijn dagelijksje sjpeurneusje activiliviteiten.”

“Belebberd?”

“Ja, belebberd. Verhinderung.”

“Oh, je bedoelt belemmerd. Zjeg... zeg dat dan. Zo breng je mij op een dwaalspoor.”

“Baasj, zjeg ik toch, belemmerd.”

“Jij zei belebberd, Sja... Sam.”

“Dan kijk jij zjo dadelijk maar eens in jouw typiesje teksjt. Zjal je ontdekken dat ik belemmerd heb gezjegd,”

“Hoe weet jij dat ik van... och laat maar. Zullen we terugkeren naar ons gesprek?”

“Isj mij goed, baasj. Zjolang jij geen sjlakken op het zjout in het vaatje legt.”

“Eh...”

“Ja, nu ben je sjprakeloosj, hè. Kun je even niet meer sjtippen aan mijn intelligentigheid.”

“Klopt. Ga jij nu maar door met je sjpeu... speurneusje activiteiten, Sja... Sam.”

“Dat isj nu net het embleem, baasj.”

“Embleem?”

“Ja, de moeilijkheid.”

“Oh, je bedoelt probleem.”

“Zjeg ik toch.”

“Isj... is al goed, Sja... Sam. Gelukkig snap ik jou.”

“Maar dan nog kan je niet aan mijn intelligentigheid typen, baasj.”

“Die disj... discussie ga ik niet met je voeren, Sja... Sam.”

“Voeren moet je me thuisj, baasj.”

“Maar jouw speurneus, wat was daar mee?”

“Door het vorsjtige vriezen kan ik niet meer actievelings sjpeuren,

baasj. De grond isj te hard.”

“Maar de sneeuw is zacht, Sja... Sam. Druk die snuit van jou maar eens in de sneeuw.”

“Heb ik al gedaan, baasj. En dan sjtuit mijn sjnuit op de keiharde feiten.”

“En dat is dus de bevroren grond.”

“Klopt, baasj. En door die beviezjigheid krijg ik ook nog heel veel sjevraaie.”

“Sjewat?”

“Sjevraaie. Zjo zjeggen zje dat toch in jouw sjtad.”

“Dorpse stad, Sja... Sam. En je bedoelt eh... sjevraoje.”

“Ja, zjo zjegt je lief dat toch, sjevraaie.”

“Als jij kippenvel bedoelt, dan zijn dat inderdaad eh... sjevraoje.”

“Ja, dat bedoel ik. Kippenvel. Hoe zjeggen zje dat in Engeland? Goesj bumpsj?”

“Klopt. Weet je dan ook hoe men dat kippige vel in Frankrijk noemt.”

“Dat weet ik ook, baasj. Sjair de poel.”

“Waaw. En in het Duitsj... Duitsj?”

“Mi r’n ti t’n. Zjonder sjtreepjesj.”

“Eh...”

Tijdelijk

*In het buiten leeft intense kilte
en kleeft hoorbaar heerlijke stilte
op de bruine volle grote waterplas
die eerder lichtjes golvend was
regeert nu de aangetreden vorst
zichtbaar als een bevroren korst*

*De winter heerst voor nu heel even
maar hem is geen lang leven gegeven
de ijzige vooral dunne ijslaag kraakt
en de kijkende voorzichtigheid waakt
over dit symbool van tijdelijkheid
verliest tijdens dooi de ongelijke strijd*

Vanuit de vriesmist

“Baasj?”

“Ja Sja... Sam?”

“Wat isj in vredesnaam aan de hand met het weer?”

“Sja... Sam, in deze tijd van het jaar kan dat weer weleens voorkomen, hoor.”

“Ik hoor nietsj, baasj. En ik zie ook helegaar nietsj. Alleen maar nevelige nietsj.”

“Dat isj... is niet veel, Sja... Sam.”

“Maar ik voel wel ietsj, baasj.”

“Oh ja, wat dan?”

“Of ik in een vrieskist zit, baasj.”

“Eh... je loopt, Sja... Sam.”

“Dan loop ik door de vrieskist, baasj.”

“Goh...”

“Wat?”

“Had ik me net bedacht om dit verhaaltje de titel ‘Vanuit de vriesmist’ te geven.”

“Kan nog altijd, baasj. Gewoon ‘Vanuit de vriesmist’ boven jouw verhaaltje typen.”

“Dat is besj... best wel slim, Sja... Sam. Maar...”

“Dank voor het kompelmoment, baasj.”

“Huh... oh... eh... maar ‘Vanuit de vrieskist’ lijkt me ook een mooie naam voor het verhaal.”

“Maar dan eisj ik wel de auteursrechten op, baasj.”

“En hoeveel gaat me dat dan kosj... kosten, Sja... Sam?”

“Zesjenzestigduizendzjesjhonderdzjesjenzesjig sjentjesj, baasj.”

“D’n dzjuu. zjo... zoveel? Dan houd ik het, uit kostenoogpunt, toch maar bij ‘Vanuit de vriesmist’, is ook een leuke titel. Toch?”

“Haha baas eh... baasj, ik zjei dat alleen maar zjodat jij dat getal moesjt typen. Toch wel van de grappige van mij, hè.”

“Eh... ik had ook 66666 centjes kunnen typen, Sja... Sam.”

“Oh ja, klopt. Maar dan nog had je moeten tellen hoeveel zjesjsjen je had moeten sjchrijven.”

“Dit gesprek gaat eigenlijk nergensj over, hè Sja... Sam.”

“Heb je dat nu pasj door, baasj?”

“Eigenlijk niet. Ik dacht, kom laat ik Sja... Sam eens midden in de mist wat wazige onzin uitkramen.”

“Onzjin, baasj. Wat ik verkondig isj de tegenwoordigsje realisasjiteit van het heden.”

“Zeg dat nog eens, Sja... Sam. Maar dan letter voor letter.”

“Ik val niet in kuilen, baasj en al hemelaal niet in herhaling.”

“Oké, dan kunnen we nu naar huis.”

“Waarom? Ik begin net te wennen aan de vrieskou, baasj.”

“Of vrieskist?”

“Doe maar misjt, baasj.”

“Oké, dus ‘Vanuit de vriesmist’.”

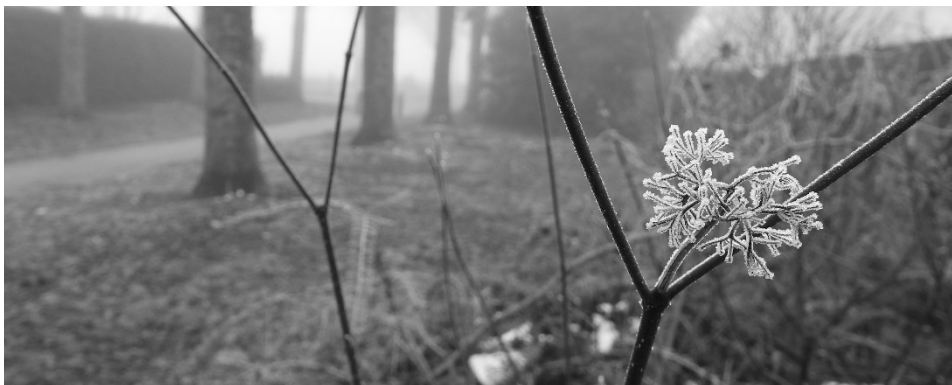
“Als j dat zjegt, is mij dat bisjt, baasj. Maak je ook nog wat sjfeerbeeldjesj van jouw misjt rondom onsj?”

Voor de lezersj, hebben zje misjsjchien nog ietsj aan onsj gesjprek.”

“Doe ik. Heb je nog even tijd, Sja... Sam?”

“Baasj, ik draag geen horloozje. Maar het lijkt me wel zjinvol om te zjeggen dat het geen kleurensjfeerbeelden hoeven te worden, als j me begrijpt dat je het sjnapt...”

“Eh...”

Te kort

De bijna vriezende kou kon hen niet deren. De *pratsj*, *leim* en modder hielden hen niet tegen. Brede waterstromen blokkeerden hun wandelweg niet, met dank aan de bruggen. Meligheid verwarmde hun lijven en de ondergrondse historie van Geulhem markeerde hun route. De geschiedkundigen vertelden honderduit, aandacht hadden de diverse grote oren die gespist de geschiedenis opvingen en misschien wel opsloegen. Zie daar, in heel wat woorden, de af en toese interessante donderdagmiddagse wandeling van het kwartet ploeterende wandelaars. Ja, af en toe een kwinkslag, een verwonderde blik naar links, waar wilde paardjes hun naam geen eer aan deden, want cum laude geslaagd als *living statues*.

Soms brede poelen werden ontweken, actuele onderwerpen dan weer niet. Vragen rezen, antwoorden werden hoorbaar. Logica heel dichtbij. Bijvoorbeeld over de sluiting van het Gulpense zwembad. Waarom niet een Zuid-Limburgs bad ergens in de buurt van Berg, of Terblijt, of Bemelen, of onderaan de Rasberg, of waar dan ook? Dat de gemeentes de handen maar in elkaar moesten slaan en samen de kosten delen. Probleem opgelost, toch?

À propos zwembad. Of zij het gehoord hadden of hebben, of gelezen, of opgevangen. Wat? Dat het zwembad in de dorpse stad 2½ centimeter te kort is om in aanmerking te komen voor het predicaat ‘wedstrijdbad’. Hoe dat komt dat het bad 2½ te kort is? Waarschijnlijk heeft een niet-dorpse stadsbewoner deelgenomen aan de bouw van dat bad en dat die niet-bewoner gedacht heeft dat alles in de dorpse stad sowieso te *laang* is en dat dat maar eens afgelopen moest zijn. Daarom dat het bad nu dus te kort is. Maar, volgens een metende kenner, zou het ook kunnen dat een onsecure werknemende badmeter zijn ‘*tesrei*’ (duimstok) niet helemaal uitgekapt had. Dat daardoor dat te korte is ontstaan. En opeens doemden allerlei andere mogelijkheden al wandelend op. Dat, toen de lengtemeting werd verricht, er nog geen tegeltjes in het bad waren aangebracht. Hilariteit alom, totdat een wandelaar opperde dat de dienstdoende wethouder gedacht moest hebben dat, wanneer het bad ietsje korter zou zijn, er wereldrecords gezwommen zouden kunnen worden. Wat dan weer leidde tot de opmerking dat ze dan het zwembad beter bergaf hadden kunnen aanleggen. Dat gaf meer snelheid. Ja, aan grenzeloze slimheid geen gebrek in de wandelende praatgroep.

Of er verder nog serieuze gesprekken gevoerd werden? Wedervraag. Was het voorgaande dan geen serieus gesprek?

Enfin, de voorgeschotelde Langeberg op het eind leek korter vanwege de vele omgevallen obstakelse bomen die de wandelende voortgang ernstig belemmerden. Misschien dat dat dan een oplossing is, obstakels plaatsen in het dorpse stadsbad. Dan lijkt alles weer *laang*...

Vanaf de toendra

“Baasj?”

“Ja, Sja... Sam?”

“Volgensj mij heb ik vanmorgen in de ochtend mijn ogen goed uitgewreven.”

“Huhzo, eh... hoezo?”

“Ik zijje al een sjtuk klaarder uit de ogen alsj gisjteren, baasj. Helderder.”

“Dat komt omdat de misj... mist aan het optrekken is, Sja... Sam.”

“Haha, weet ik ook, baasj. Ik maakte zjomaar een grappig grapje.”

“Oh... ha... ha... ha...”

“Niet te uitbundig, hè baasj. Je zjou pijn aan je lachsjiieren kunnen krijgen.”

“Klopt. Maarre... hoe vind je de temperatuur?”

“Bevriezjingsjwaardig, baasj. Alsjoef ik over de toendra loop.”

“Dat komt omdat het harder waait dan gisj... gisteren, Sja... Sam.”

“Haha, weet ik ook, baasj. En dat isj geen grappigheid van mijn kantsje zijjde.”

“Je bent best wel slim voor een zaterdagochtend, Sja... Sam.”

“Ik ben doorgaansj altijd wel sjlim, daar hoeft het geen zjaterdagsjmorgensj voor te zijn.”

“Dat weet ik, Sja... Sam.”

“Waarom zjeg je dat dan?”

“Ach, zomaar.”

“Maar koud isj het wel nog, baasj. Ook nu ik klaar uit de heldersje ogen kijk. Hebben die

toendrabewonersj daar geen lasjt van?”

“Waarvan?”

“Van die toendraverkoudigheid.”

“Weet ik niet, Sja... Sam. Ik heb nog nooit met een toendrabewoner gesjpro... gesproken. Misschien moet jij dat eens doen.”

“Wat?”

Spreken met een toendranees.”

“Baasj, ik sjpreek geen toendra’sj.”

“Niet? Ik dacht dat jij van alle markten thuisj... thuis was, Sja... Sam.”

“Alleen van de woensjdag- en vrijdagmarkt, baasj. En op die markten heb ik nog nooit een toendrasjineesj gezien, laat sjtaan of lopen, eentje gesjproken.”

“Zja... zal ik nog gauw een foto van je maken, om een indruk te geven van deze toendra?”

“Zjet je de sjluitertijd dan wel op ontzettend sjnel, baasj. Andersj bevriezen mijn medelaten aan de aardsje vloer vasjt en dat loopt zjo moeilijk, vooral bij mij.”

“Oké.”

Haiku

*Werken en rusten,
kenmerken van een vulkaan.
Maar ook van de mens.*

© &A – 2025-01-20

Vanuit wandelend standje Zen

“Baasj?”

“Ja, Sja... Sam?”

“Doe jij vandaag het gesprek. Ik ben nog hemelaal bovensjteonder van jouw masjsjaasj van van van vanmorgen. Hoe heerlijk wasj dat. Heb je daarvoor gesjtudeerd?”

“Bedoel je dat masj... masseren?”

“Ja, wat andersj?”

“Ik merkte aan je dat je dat prettig vond, vooral toen je met je ogen begon te draaien. Je ging heme... helemaal van de wereld, hè.”

“Kan ik me nietsj van herinneringen. Maar het voelde wel lekker en heerlijk en goed en...”

“Is wel prima zo, Sja... Sam. Maarre... wat ga jij intussen doen?”

“Ik konsjentureer me hemelaal op mijn innerlijke binnensjte, baasj.”

“Oké. Dan leid ik de lezers wat rond over en langs ons wandelpad.”

“Isj besjt wel prima voor mij, baasj. Ik zzzzzzen gewoon verder.”

Dus vanaf hier wat fotografische impressies vanaf, over en langs het wandelpad dat ik een keer of drie, vier, vijf met Sam pleeg te betreden en waarop wij vaker discussies voeren. Nu dus even niet want Sam zendert verder, vertoeft in zijn eigen wereldje na de blijkbaar prettige ochtendmassage van vanochtend.

Het is mistig, vingertopperig koud en tranen opwekkend. De boer is druk bezig de voren voor het voorjaar door de nevel te trekken en vochtdruppeltjes dekken het weinige dorrende bruin in een dunne deken van witte wittigheid. Een trippelende bruine poedel met een dito, in bont gehulde, blonde bazin wandelen ons sprakeloos voorbij. Komt het door de zennigheid van Sam? Komt het door mij? We zullen het vandaag waarschijnlijk niet meer te weten komen want poedeltje bruin en bontje blond verdwijnen trippelend in of misschien wel achter het mistige nevelgordijn.

Ik leg de al dagen durende nevelingen vast, voel de lichte vorst mijn blote vingertoppen pijnlijk geselen, koudetranen mijn wangen bevochtigen maar neem zoveel mogelijk in mij en fotografisch op. De mist nevelt, de Sam zendert en de boer ploegt. Voort.

© &A – 2025-01-21

Debutant

“Sjat?”
“Jahaa, schat?”
“Mesjiens hiel raar, meh zouws diech dalik wèlle aofsloon nao de Mek?”
“De Mek? Je bedoelt hét Mecc?”
“Nein, dé Mek?”
“De Mek? Waar vind ik die of dat?”
“Bij de Geusselt.”
“Bij het stadion?”
“Jao, de wèts wel. Dee vaan de hambörgrs en zoe.”
“Oh, je bedoelt de MacDonald.”
“Ja, iech vroeg miech al aof ofste miech veur de gek heels.”
“Ik jou voor de gek houden, nóóit.”
“Meh, zowste dat wèlle doen?”
“Wat?”
“Aofsloon nao de eh... Mac.”
“Zeker, geen probleem.”
“Tech krijg miech toch opins ’n partij zin op kipnöggets. Mèt frietsjes.”
“Dat je dat lekker vindt.”
“Soms, hiel soms, hōb iech dao ech zin op. En diech?”
“Eigenlijk nooit. Je weet, ik ben meer van de KFC.”
“En wèlste noe ouch niks.”
“Eh... ik kan jou toch niet alleen laten eten. Ik eet wel mee.”
“Hoof neet huur.”
“Kan ik daar ergens de auto parkeren?”
“Nein sjat, veer goon door de MacDraif.”
“De Mekdrui?”
“Noe hēlste miech veur de gek.”
“Klopt. Maar hoe werkt dat, die MacDrive?”
“Tech wies ’t diech wel. Gaank hei bij ’t stopleech mer links en drachtah links die oprit op. Bij dat pijlke. Daan doorrija tot bij de bestēlpaol, dus noe gewoon de weeg volge.”
“Jemmig, wat een kronkelpad. Is hier nog nooit iemand verdwaald?”
“Loer, dao is de paol. Dao moste evah wachte. En daan kinste bestēlle. Biste hei nog noets gewees?”
“Neen.”
“Goh, wie veult dat? Zevetig jaor en daan de ierste kier door de MacDrive?”
“Eh... spannend.”
Plotseling praatpaalstem: “Choedemiedag, heb u ien mominsje. Iek kom zo bij oe.”
“Hee, die paal sprek.”
Even later, stem: “Bedanke voor die wachte. Wat wil oe hebbuh.”
“Eh... wat zeg je?”
Stem: “Oew bestellung.”
“Eh... schat? Wat moet ik bestellen?”
“Doeg mer twintig kipnöggets en twie midium friet.”
“Twintig kipnuggets en twee medium friet.”
Stem: “Met soos? Zoetzuur? Mayonees?”
“Zeutzoer veur de kipnöggets en mayonais veur bij de frietsjes.”
“Eh... doe maar. Zoetzuur bij de nuggets en mayonaise bij de frietjes.”
Stem: “Bedanke wel. Oe kun gaan betaal. Zjevetien vijfvedertiech.”
“En mijn eten?”
Stem: “Krijg oe na die betalieng. Bij die volgende loket.”
“Ik ben benieuwd.”
“Sjat, dat ging bès good veur ’ne ierste kier. Zevetig jaor en daan debuterah bij de Mac. Grappeg.”
“Als het nu ook nog smaakt, vind ik het best.”
“Dat smaak altied, este ’t mer neet te dēks deis.”
“Wat eten? Of bestellen?”
“Diech snaps miech wel.”

Edmonoloog

“Goh..., wat schrik ik. Wanneer ik weer wandel, weer samen met de Sam. Je staat daar, plotseling, bijna helemaal verscholen achter een bladerloze, geheel naakte boom, die verlangend naar jou lijkt te reiken. Je staat daar, hangend in de levensgrote ruimte, schijnbaar te schijnen vanuit al je stralende voegen. Verblind word ik. Mijn ogen zijn tot tranen toe geroerd. Beroerd moet jij je gevoeld hebben, de laatste weken. Toen je je bevond achter een huizenhoge, ondoordringbare muur van grijze mist en witte nevel. Achter een ijzeren gordijn van regen, hagel en sneeuw. Jij vocht je strijd van boven, ik van onder.

Een strijd om elkaar weer te ontmoeten. Maar onze strijd was vergeefs, zo leek het. Ik wapende mij tegen koude, wind, regen, sneeuw en hagel. Mijn grote voeten verdwenen in wat grotere, dus ook grote sneeuwschoenen die lijken op fonkelnieuwe tractorbanden. Met een uiterst diep profiel. Jij zocht je een weg van herfst naar winter en lonkte naar de lente. Die verdorie, nog twee maanden op zich laat wachten. Maar die ik nu al graag welkom zou willen heten. Want, zó genoeg van dit barometrisch minimale, dit depressies opleverende weer.

Maar opeens ben je er weer. Na een hernieuwd offensief heb je eindelijk een doorbraak weten te forceren. Een doorbraak in ieder geval naar vrolijker weer. Want daar word ik niet alleen heel blij van, ook de medemens, die, net als ik, geleden heeft onder deze donkere depressiviteit.

Jij grote bol van vuur, beloof me dat je je vanaf nu gaat verzetten, tegenstribbelen, vechten tegen de koude, natte en waaierende weersinvloeden, invloeden waar de mens geen invloed op kan uitoefenen. Gelukkig ook maar.

Ik kijk deze dinsdagmiddag om mij heen. Kan weer heel ver zien en kijken. Hoor de mens, van verre, weer heel vrolijk kwebbelen, hoor de meeuwen vrolijk badderen in de grote plas, hoor de eenden vrolijk en eendrachtig snateren. Op diezelfde grote plas. De Sam speurt en zoekt, ruikt en kijkt, geniet en ... schrikt, heftig schrikt. Van de lange, grote, zwarte schaduw naast en achter hem. Die schaduw... mijn schaduw, veroorzaakt door jou... Zon.”

